

David Baldacci

De lange schaduw

A.W. Bruna Uitgevers

1

‘Wie is dit in vredesnaam?’ brulde Amos Decker.

Hij had dieper geslapen dan gebruikelijk. Zijn slapeloosheid werd erger en daar werd zijn toch al onvoorspelbare karakter niet beter van. Voordat hij opnam had hij niet naar het telefoonnummer gekeken. Voor zijn beroep werd hij op elk moment van de dag én de nacht gebeld, en niet altijd door mensen die op zijn contactenlijst stonden.

‘Amos, met Mary Lancaster.’ Haar stem was zacht, klonk gespannen. ‘Weet je nog wie ik ben?’

Amos Decker ging stijf rechtop zitten en wreef over zijn ongeschooren gezicht. Op zijn telefoon zag hij dat het bijna drie uur ’s nachts was. ‘Aangezien ik zo ongeveer niets kan vergeten, is het onwaarschijnlijk dat ik jón zou vergeten. Dat weet je toch, Mary?’ Hij klopte op zijn wangen in een poging helderder te worden. Toen besepte hij dat het tijdstip waarop ze hem belde op zich al alarmerend was. Gespannen vroeg hij: ‘Mary, is er iets mis? Waarom lig je niet in bed?’

Mary Lancaster was Deckers voormalige partner bij de Burlington Police Department in Ohio. Onlangs was bij haar vroege dementie gediagnosticeerd. De ziekte werd steeds erger en haar hersens functioneerden steeds slechter, net als zij.

‘Voel me prima, hoor. Kon niet slapen.’

Decker vond dat ze helemaal niet prima klonk, maar hij had haar al een tijdje niet meer gesproken, dus misschien was zij op dit moment gewoon zo. ‘Daar heb ik ook last van.’

‘Ik wilde gewoon even je stem horen. Dat leek me nu heel belangrijk. Ik moest echt mijn moed bij elkaar rapen om je te bellen.’

‘Jij mag me altijd bellen, zelfs midden in de nacht.’

‘Het is zo moeilijk om de tijd te begrijpen, Amos, ’s nachts en ook

overdag. Maar ja, op dit moment is het heel moeilijk voor me om ook maar iets te begrijpen. En... dat is heel angstaanjagend, want... het lijkt wel of er... elke dag steeds minder van me over is.'

Hij zuchtte. De trieste waarheid van haar woorden raakte hem enorm. 'Ik weet het, Mary. Ik weet waarom je dat zo ervaart.'

'Ja. Ik dacht dat jij het zeker zou begrijpen.'

Haar stem klonk vaster en Decker hoopte dat dat een goed teken was. Hij leunde tegen het krakende hoofdeinde, alsof hij het hout gebruikte om zijn eigen ruggengraat te verstevigen zodat hij met deze onverwachte ontwikkeling kon dealen. Decker keek om zich heen in zijn kleine donkere slaapkamer. Hij woonde hier al jaren, maar het zag eruit alsof hij hier pas was ingetrokken, of hier misschien slechts tijdelijk verbleef.

Hij werkte als consultant voor de FBI. Veel langer geleden had hij professioneel football gespeeld, waarbij hij een bijna fatale hersenbeschadiging had opgelopen. Zijn hersens waren daardoor veranderd en bezaten sindsdien twee nieuwe vaardigheden, waarvan Decker voor die tijd nog nooit had gehoord: hyperthymesie, oftewel een perfect geheugen, en synesthesie, waardoor hij bepaalde zaken aan onwaarschijnlijke kleuren koppelde. In zijn geval werden lijken gekoppeld aan elektriserende blauwe kleuren. Na zijn footballcarrière was hij politieman geworden en daarna werd hij rechercheur in zijn eigen stad, zodat het natuurlijk niet ongebruikelijk was om lijken te zien.

Lancaster en hij hadden met succes aan veel zaken gewerkt. Als rechercheur kwam zijn perfecte geheugen uitstekend van pas, maar voor hem als mens was het een ongelofelijk zware last. Hij had veel nare dingen meegemaakt en in zijn geval heelde de tijd de wonden niet, maar werd de herinnering alleen maar scherper.

Hij woonde in een appartement in Washington D.C., in een gebouw dat eigendom was van een vriend van hem, Melvin Mars. Decker had Mars leren kennen toen de man in de dodencel in Texas zat. Nadat hij Mars' onschuld had bewezen, had Mars een enorme schadevergoeding gekregen voor zijn onterechte gevangenisstraf. Een deel van dit geld had hij gebruikt om dit flatgebouw te kopen. Mars was onlangs getrouwd en naar Californië verhuisd,

Bij de FBI had Decker lang samengewerkt met Alex Jamison, maar

zij was overgeplaatst naar New York en had zo te zien de liefde gevonden bij een investeringsbankier op Wall Street. Deckers oude baas bij de FBI, Ross Bogart, was met pensioen, woonde in Arizona en leerde golfen... Slecht, had Decker gehoord.

Dat betekende dat Decker nu alleen was. Hij had geweten dat hij dat ooit zou zijn. Daarom was dit telefoontje van zijn vroegere partner welkom, zelfs op dit tijdstip.

‘Hoe gaat het met je, Mary? Ik bedoel, hoe gaat het écht met je?’

‘Gaat wel. Elke dag is een... uitdaging.’

‘Maar je klinkt goed.’

‘Je bedoelt dat ik hele zinnen kan vormen. De... medicijnen helpen daarmee, soms. Dit is zo’n moment. Ik ben... meestal niet zoals nu. Ik ben meestal... níét goed.’

Hij besloot over iets anders te beginnen. ‘Hoe gaat het met Earl en Sandy? Ze slapen, neem ik aan.’ Earl was Mary’s man en Sandy hun dochter.

‘Ze zijn bij Earls moeder in Cleveland. Het gaat niet goed met haar. Ze leeft waarschijnlijk niet lang meer. Ze is oud, en niet goed bij haar hoofd, net als ik.’

‘Zo klink je niet, Mary.’

‘Nou ja, weet je...’

‘Wacht eens even, als zij in Cleveland zijn, wie is er dan bij jou?’ De laatste keer dat hij bij haar op bezoek was geweest, was er een hulp geweest.

‘Ik red me wel, Amos. Het is goed dat ik hier ben.’

‘Dat weet ik niet, Mary. Ik heb daar geen goed gevoel over.’

‘Je hoeft je geen zorgen om me te maken.’

Ze klonk bijna als de oude Mary. Bijna.

Maar er was iets anders, iets wat hem helemaal niet beviel.

2

Decker zette zijn grote blote voeten op het koude hout van de vloer. 'Ik was van plan je te bezoeken. Het is veel te lang geleden. Maar je klinkt beter... dan de vorige keer.'

'Ja, het is te lang geleden. Veel te lang. Maar jij niet. Ik.'

Decker ging rechtop zitten en keek door het raam naar buiten, waar de lichtjes van de stad zachtjes in het donker knipperden. 'Ik eh... begrijp je niet,' zei hij. 'Ik slaap nog half, denk ik,' voegde hij eraan toe als een soort verklaring, maar wat ze zei sloeg echt nergens op.

'Het... is een afschuwelijk iets wat ik... in mijn hoofd heb. Dat is... afschuwelijk.'

'Ik weet het, Mary. En ik zou willen dat je dat niet had.' Hij zweeg en probeerde nog meer meelevende dingen te bedenken die hij tegen haar kon zeggen. Zijn vroegere ik had daar nooit moeite mee gehad, maar voor zijn huidige ik was het bijna onmogelijk. 'Ik... wilde dat het genezen kon worden.'

'Voor jou ook,' zei ze. 'Maar voor jou is ook geen genezing mogelijk.'

Hij voelde dat ze op zoek was naar iets gemeenschappelijks met betrekking tot hersenziektes waar ze uiteindelijk allebei aan onderdoor zouden gaan.

'Ja, wat dat betreft hebben we veel gemeen.'

'Maar ook weer niet,' zei ze op een toon die ze niet eerder had gebruikt. Alsof iets escaleerde, voor zijn gevoel tenminste.

Decker wist niet hoe hij erop moest reageren, dus deed hij dat niet. Hij zat op zijn bed en luisterde naar haar ademhaling door de telefoon. In de stilte voelde hij dat zich iets opbouwde, net als de opwaartse druk bij een opstijgend vliegtuig. Hij wilde de stilte net verbreken toen zij dat deed.

‘Blijft het veranderen?’ vroeg ze met een zacht, afgemeten stemmetje.

Hij wist precies waar ze op doelde. ‘Zo voelt het wel. Maar de hersens van ieder mens veranderen, Mary, of ze gezond zijn of niet. Niets is statisch. Normaal of niet, wat normaal ook maar is.’

‘Maar jij bent de enige die ik ken die echt... die misschien kan begrijpen wat mij overkomt.’

Hij hoorde een geluid door de telefoon en dacht dat ze zichzelf misschien een tik tegen het hoofd gaf, alsof ze probeerde dat wat haar langzaam doodde kwijt te raken. Hij probeerde iets te bedenken om te zeggen, om haar weer bij hun gesprek te betrekken. ‘Maar ik dacht dat je overwoog in therapie te gaan. Ik heb daar echt baat bij gehad. Dat kan je helpen.’

‘Ik ben in therapie geweest. Maar toen ben ik ermee gestopt.’

‘Waarom dan?’ Hij voelde de spanning toenemen.

‘Ze hebben me alles verteld wat ik moest weten. Daarna was het tijdverspilling. En ik heb geen tijd te verspillen, Amos, zelfs geen seconde. Verdomme!’ Ze liet de vloek even in de lucht hangen, als rook uit de loop van een pistool dat net was afgevuurd.

‘Mary, vertel me alsjeblieft wat er mis is. Ik weet gewoon dat er iets is gebeurd.’

Op felle toon antwoordde ze: ‘Ik vergat Sandy vandaag. Vlak voordat ze naar Cleveland vertrokken. Ik vergat haar.’

‘Mensen vergeten heel vaak een naam, Mary,’ zei Decker, een beetje opgelucht, want hij voelde gewoon dat dit de uitkomst van het gesprek moest zijn. Dat dacht hij niet meer toen ze weer iets zei.

‘Ik was haar náám niet vergeten... Ik vergat wie ze wás.’

Weer bleef het lang stil en het enige wat Decker hoorde was haar ademhaling en toen een droge en langgerekte snik die klonk alsof ze werd gewurgd.

‘Mary, ben je...?’

Ze praatte verder alsof hij niets had gezegd. ‘Ik herinnerde me haar weer, vlak voordat ik je belde. Maar alleen doordat ik naar een foto keek waar haar naam op stond. Ik vergat dat ik een dochter had, Amos. Een paar uur lang bestond er geen Sandy Lancaster voor me. Kun je begrijpen hoe... afschuwelijk dat is?’

Hij wist bijna zeker dat er tranen over haar bleke wangen stroomden.

‘Ik stond op het punt om... om niet... Nooit meer. Mijn eigen kind vergeten! Mijn eigen vlees en bloed.’

‘Je zou niet alleen mogen zijn, Mary. Ik weet wat je zei, maar ik kan niet geloven dat Earl...’

Ze viel hem in de rede: ‘Earl weet niet dat ik alleen ben. Dat zou hij niet willen. Daar is hij normaal altijd heel precies in.’

Decker ging staan, vreselijk gespannen opeens. Haar stem klonk stiekem en, veel erger, op een kille manier triomfantelijk. Hij voelde dat het klamme zweet hem uitbrak. ‘Wie is er dan bij je? De hulp?’

‘Ze was hier wel, maar ik heb haar gedwongen te vertrekken.’

Bijna in paniek vroeg hij: ‘Hoe heb je dat dan gedaan? Ze had niet...’

‘Ik heb een pistool, Amos. Mijn oude dienstwapen. Dat heb ik al jaren niet meer vastgehouden. Maar het past uitstekend in mijn hand. Ik herinnerde me de code van de wapenkluis, dat geloof je toch niet? Nadat ik zo ongeveer alles ben vergeten, herinnerde ik me dát wel. Ik neem aan dat het... een soort voorteken was,’ zei ze lachend.

Elke spier in Deckers lijf spande zich. ‘Wacht even, Mary. Nu moet je even wachten!’

‘Ik richtte het pistool op haar. En ze vertrok, heel snel. Vlak voordat ik jou belde. Ik had haar wakker gemaakt, weet je. Met het pistool. Dan word je heel snel wakker, dat weet je.’

Decker was nu wakkerder dan hij misschien ooit eerder was geweest. Hij keek wild om zich heen in een poging iets te bedenken om te zeggen, gaf niet wat. ‘Luister, Mary, leg je pistool neer. Leg het nu neer. Daarna ga je er zo ver mogelijk bij vandaan zitten, je sluit je ogen en haalt diep adem. Ik zorg dat er binnen twee minuten iemand bij je is. Nee, binnen één minuut. Eén minuut, dan is er iemand bij je. Ik blijf aan de lijn. Jij moet aan de lijn blijven. Ik zet je even in de wacht, één sec...’

Ze luisterde niet naar hem. ‘Ik vergat mijn dochter. Ik vergat S-Sandy.’

‘Ja, maar toen herinnerde je je haar weer. Daar gaat het om. Dat is... Je moet daar...’ Decker greep naar zijn borst. Hij haalde onre-

gelmatig adem, hij kon zijn hart horen kloppen, een verwarrend geluid. Hij kreeg een steek in zijn zij, alsof hij heel lang hard had gelopen, terwijl hij geen stap had gezet. Hij voelde zich ziek en onzeker en... hulpeloos.

Hij dacht snel na. De hulp had de politie natuurlijk gebeld. Die was waarschijnlijk al onderweg naar haar toe.

‘Maar morgen dan?’ vroeg ze. ‘Weet ik morgen nog wie ze is? Of Earl? Weet ik morgen nog wie jij bent? Of... ik? Wat maakt het dan nog uit? Kun je me dat vertellen?’

‘Mary, luister naar me...’

‘Ze huilde zo hard, mijn kleine meisje. “Mama weet niet wie ik ben.” Dat zei ze steeds weer. Ze was zo verdrietig, zo ongelukkig. Dat heb ik haar aangedaan. Mijn eigen kleine meisje. Hoe kun je iemand van wie je zoveel houdt zo’n pijn doen?’ Mary’s stem klonk hard, onverzoenlijk, en bevroor het bloed in Deckers lichaam.

‘Luister naar me, Mary. Je moet even heel goed naar me luisteren, oké? Je komt hier wel doorheen, oké? Ik zal je daarmee helpen. Maar eerst moet je je pistool neerleggen. Nu meteen.’ Decker zocht met zijn hand steun aan de muur. In gedachten zag hij het pistool in haar hand. Misschien keek ze ernaar, misschien vroeg ze zich bepaalde dingen af. De vloer onder zijn blote voeten voelde instabiel, wankel, als het dek van een schip op een pikdonkere zee. Hij zocht naar de juiste woorden om haar terug te halen van de rand van de afgrond waaraan ze stond, waardoor ze het pistool zou neerleggen waarvan hij wist dat ze daar als agent ten minste één man mee had doodgeschoten. Als hij de juiste woorden kon vinden waarmee deze situatie op een goede manier tot een einde kwam, terwijl het zo gemakkelijk verkeerd kon aflopen.

Hij wilde net weer iets zeggen om haar over te halen op hulp te wachten. Hij wist al wat hij moest zeggen. Hij wilde de woorden net uitspreken. Daardoor zou ze haar pistool neerleggen, daar was hij van overtuigd.

Toen hoorde hij wat hij had gehoopt niet te horen.

Eén schot, dat volgens hem – omdat hij haar kende – met bewuste aandacht en heel accuraat was afgevuurd. Ze zou hebben gekozen voor haar slaap, haar kin of haar open mond. Elk van die drie punten zou haar onmiddellijk doden.

Daarna volgde de zware plof van Mary Lancasters lichaam dat op de grond viel. Hij wist zeker dat ze dood was. Lancaster was altijd een goede planner geweest, resultaatgericht. Zulke mensen konden op briljante wijze zelfmoord plegen.

‘Mary? Mary!’ brulde hij door de telefoon. Toen er geen reactie kwam, verslapte hij.

Waarom brul je zo hard? Ze is dood. Dat weet je.

Hij leunde met zijn rug tegen de muur en liet zich op de grond zakken. Net zo’n vloer als waar Lancaster nu op lag.

Hij leefde. Zij niet. Op dat moment had dat verschil geen enkele betekenis voor hem. Hij zat daar terwijl zijn kleine slaapkamer, ondanks de afstand van bijna zestienhonderd kilometer, werd verlicht door de elektriserende blauwe kleur.

Jaren geleden had Amos Decker de loop van zijn pistool in zijn mond gestoken en bijna de trekker overgehaald om een einde aan zijn leven te maken.

Maar op dit moment was een deel van hem even dood als Mary Lancaster.

3

Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren. En nog meer van die onzin, dacht Decker. Zo eindigde het altijd. Een diep, gruwelijk gat werd opgevuld met aarde. Decker droeg een pak, terwijl hij normaal gesproken rondliep in een comfortabele jeans of gekreukelde kaki-broek met een wijde trui. Hij staaarde naar de kuil in de grond die al gauw zou worden gevuld met de kist waar Mary Lancasters lichaam in lag.

Het was een kille, druilerige dag in Ohio. Voor dit gebied was dat heel normaal weer voor het voorjaar, waarin de laatste restanten van de winter zich als een bedauwd spinnenweb vastklampten aan een bevroren ruit. Er waren veel mensen, want Earl en Mary Lancaster waren bekend en geliefd, en Sandy had op school veel vrienden en vriendinnen gemaakt. Decker zag een heleboel voormalige collega's van de plaatselijke politie die allemaal somber naar de grond staarden.

Alex Jamison was met een opdracht bezig en kon dus niet komen, maar ze had een condoleancekaart gestuurd. Ross Bogart had dat ook gedaan, met bloemen. Zij hadden Lancaster niet erg goed gekend, maar toch had Decker graag gewild dat ze nu bij hem waren. Meestal meed hij andere mensen, maar vandaag niet.

De kist was gesloten. Het schot was omhoog door de mond afgevuurd, waardoor de postmortale visagist Mary Lancaster niet meer toonbaar had kunnen maken.

Decker keek naar Earl Lancaster. De man had een grauw gezicht, hij leek verloren en oud, en hij hield de hand van zijn tienerdochter stevig vast. Sandy, die leerproblemen had. Haar blik schoot alle kanten op, zij nam de wereld op haar geheel eigen wijze waar. Ze begreep de dood misschien niet zoals andere mensen, wist Decker, en dat was misschien maar goed ook. Voorlopig tenminste. Maar op

een bepaald moment, heel binnenkort, zou ze beseffen dat haar moeder weg was. Dan zou ze zich afvragen wanneer haar moeder terugkwam. Decker wilde niet met Earl ruilen als deze moest uitleggen wat er echt was gebeurd, want daar was volgens hem geen goede manier voor. Maar het moest wel worden gedaan, want Sandy had recht op een verklaring.

Opeens zag Sandy Decker. Ze liet de hand los van haar vader, die daarvan schrok, en rende naar hem toe. Ze keek op naar de enorm grote Decker, met haar stralende blik te midden van een zee van somber kijkende mensen. ‘Jij bent Amos Decker,’ verklaarde ze opgewekt.

Dit was een spelletje dat ze altijd speelden; nou ja, zij dan.

Decker zei altijd hetzelfde als hij nu zou zeggen, al vond hij het deze keer niet gemakkelijk om de woorden uit te spreken. ‘Dat weet ik. En jij bent Sandy Lancaster.’

Ze glimlachte en zei: ‘Dat weet ik.’

Meteen daarna betrok Deckers gezicht en hij deed zijn ogen dicht.

Ik vergat wie ze was. Een paar uur lang bestond er geen Sandy Lancaster voor me.

Voor Mary Lancaster, dat vond zij tenminste, was er geen ergere zonde dan vergeten dat haar dochter bestond. Hij wist zeker dat ze daarom haar vinger tegen de trekker had gelegd en de kracht had gehad die over te halen.

Hij voelde een kneepje in zijn hand en toen hij zijn ogen opende, zag hij dat Sandy’s kleine, ranke vingers zich om zijn lange, dikke vingers legden.

‘Amos Decker?’ vroeg ze weer, terwijl ze hem aandachtig aankeek. Té aandachtig misschien wel.

Om de een of andere reden wist hij wat ze hem ging vragen, en hij raakte helemaal in paniek.

‘Waar is mijn mammie? Er zijn zoveel mensen hier. Heb jij haar ergens gezien? Ik moet met haar praten.’

Decker had nooit tegen Sandy gelogen, nog nooit. Ook nu kon hij niet tegen haar liegen, dus zei hij niets.

‘Sandy!’ Earl kwam snel naar hen toe en pakte de hand van zijn dochter. ‘Sorry, Amos.’

Decker gebaarde dat excuses niet nodig waren en draaide zijn

hoofd opzij om in zijn ogen te wrijven. Daarna boog hij zich naar Earl toe en fluisterde, zodat Sandy het niet kon horen: 'Ik vind het zo erg, Earl.'

Earl pakte Deckers arm. 'Dank je. Eh... We hebben straks een kleine bijeenkomst in het huis, meteen na de dienst. Ik hoop dat je kunt komen. Mary... zou dat hebben gewild.'

Decker knikte, hoewel hij niet van plan was te gaan.

Earl leek dat aan zijn blik te zien en zei: 'Nou ja, het was fijn je te zien.'

Decker keek naar Sandy en zag dat haar blik op hem was gericht. Hij zag dat ze zich verraden voelde, maar dat kwam misschien alleen doordat hij zich zo schuldig voelde.

Earl zei zacht: 'De politie vertelde me... dat ze jou had gebeld. Dank je... omdat je het hebt geprobeerd.'

'Ik wilde dat ik meer...'

'Ik weet het.'

Hij keek naar hen terwijl ze naar de auto liepen die de begrafenisonderneming ter beschikking had gesteld. De andere aanwezigen verspreidden zich, sommige knikten of keken met een verdrietige glimlach naar hem. Maar niemand kwam naar hem toe. Daar kenden ze hem allemaal te goed voor.

En toen was Decker alleen, omdat hij daar de voorkeur aan gaf.

Toen de medewerkers van de begraafplaats de kist lieten zakken in het gat dat daarvoor was gegraven, draaide Decker zich om. Hij liep gedachteloos tussen de graven door naar een bepaalde plek onder een bepaalde boom. Om deze plek te vinden had hij geen perfect geheugen nodig, alleen een diep verdriet. Dit was een moeilijke bedevaart voor hem, maar een andere bedevaart bestond waarschijnlijk niet.

Cassandra Decker. Molly Decker. Moeder en dochter. Zijn vrouw, hun kind. De liefde van zijn leven, zijn vlees en bloed, door de hand van een moordenaar van hem afgenomen. De bloemen die hij hier tijdens zijn laatste bezoek had neergelegd, waren allang vergaan, net als de lichamen eronder. Hij veegde de restanten weg en knielde naast de beide graven.

Een andere keer toen hij deze graven bezocht, kwam een stervende man het bos uit die gerechtigheid van Decker eiste met betrek-

king tot de eerste zaak die Decker als rechercheur Moordzaken had behandeld. Decker had de uitdaging geaccepteerd en bewezen dat zijn jongere ik ongelijk had gehad en zijn oudere ik gelijk had. Daardoor had Hawkins eerherstel gekregen, te laat weliswaar, en postuum.

Decker had ook de moordenaar van zijn gezin opgespoord.

In beide zaken had hij het recht laten zegevieren, hoewel het eindresultaat natuurlijk van weinig waarde was doordat het voor de slachtoffers te laat was gekomen. Zelfs nu het recht had gezegevierd, konden de doden niet tot leven worden gewekt en de bevrediging die het had opgeleverd doordat hij de waarheid had achterhaald werd overschaduwd door het verlies.

Hij zei de woorden die hij moest zeggen tegen zijn vrouw en zijn kind. Daarna stond hij op van de koude grond en hij keek naar links, waar een lege plek was.

Mijn plek.

Een paar keer was hij hier bijna beland, één keer door zijn eigen hand toen hij naar zijn eigen kind keek dat in haar eigen huis was vermoord.

Zal mijn perfecte geheugen mij ooit in de steek laten en vergeet ik dan dat ik een dochter had?

Hij had de telefoon nog steeds in de hand toen de politie Lancasters huis binnenkwam. Hij had eerst met de politieagent gepraat en daarna met een rechercheur, een man die hij nog van vroeger kende. Ze waren allebei verdrietig geweest om het verlies van iemand die ze goed hadden gekend en ze hadden allebei met tegenzin toegegeven dat ze wel begrepen waarom ze het had gedaan.

Decker liep terug naar zijn huurauto. De volgende ochtend zou hij naar D.C. vliegen. Hij had geen idee wat hem te wachten stond als hij daar aankwam.

En Amos Decker wist niet goed of hem dat nog iets kon schelen.

4

De brief die Decker bij thuiskomst vond, was afkomstig van het Cognitieve Instituut in Chicago, of het CI zoals Decker en ieder ander het noemde.

Een maand geleden was hij daar geweest voor een paar routine-onderzoeken, zoals jaarlijks gebeurde sinds hij daar na zijn football-ongeluk opgenomen was geweest.

Hij zette zijn koffer in de hal van zijn appartement en scheurde de envelop met zijn dikke vinger open.

De brief bestond uit een paar pagina's, wat hem verbaasde, want normaal was er niets nieuws te vertellen. Dat was deze keer anders.

Hij ging zitten en las de brief twee keer, hoewel zijn perfecte geheugen de volledige inhoud al voor altijd in zijn geheugen had gegrift.

Langzaam scheurde hij de pagina's in repen en gooide ze in de prullenmand.

Goed... Oké.

Zijn telefoon zoemde, een berichtje.

Hij las de tekst op het scherm en kreunde. Hij moest onmiddellijk naar het WFO komen, het Washington Field Office. Dat was het bevel van zijn superieur bij de FBI tenminste. Hij keek nog een keer naar de prullenmand waar de reepjes van de brief in zaten, pakte zijn autosleutel en verliet zijn appartement.

'Amos Decker, dit is je nieuwe partner, special agent Frederica White,' zei John Talbott alsof hij de presentator was van een spelshow die een nieuwe prijs aankondigde.

De gigantische Decker keek helemaal naar beneden naar de zwar-

te vrouw van 1 meter 60, en zij keek op naar de reus van een man tegenover haar.

Het was onduidelijk wie van hen beiden het meest verbaasd was door deze aankondiging.

‘Nieuwe partner?’ vroeg Decker met een blik op Talbott, die Ross Bogart verving. ‘Ik heb niet om een nieuwe partner gevraagd. Alex...’

‘Special agent Jamison komt niet terug, niet binnenkort tenminste. En dus hebben we agent White uit Baltimore gehaald om met je samen te werken.’

White stond nog steeds naar Decker te kijken, met een ondoorgrondelijke blik. Ze was midden dertig, dun en pezig, en ze woog een kleine achtenveertig kilo. Haar karamelkleurige haar had de door de FBI voorgeschreven lengte en werd op zijn plaats gehouden door twee schildpadspelden.

Decker zag het gaatje voor een piercing in haar linkerneusvleugel, hoewel FBI-voorschriften het dragen ervan onder diensttijd verbod. Hij zag nog net een groenachtig teken onder de stof van haar rechtermouw uitsteken.

Een tatoeage.

Ze droeg vijf centimeter hoge ritslaarzen, waardoor ze nog maar dertig centimeter kleiner was dan hij. Geen naaldhakken voor FBI-agenten, al lieten de televisieseries hun actrices die wel dragen. Zwart jasje en lange broek, wit overhemd met alle knoopjes dicht. Geen décolleté, alweer in tegenstelling tot de tv-series. Smalle lippen, een harde blik in haar groene ogen, dunne donkere wenkbrauwen, een scherpe neus, hoge jukbeenderen, vooruitstekende kin – de vrouw was een en al scherpe hoeken.

‘Jullie mógen elkaar wel een hand geven, hoor,’ zei Talbott bemoeidigend.

Ze gaven elkaar geen hand. Ze bleven staan alsof ze bang waren dat de ander hem of haar te snel af was.

Talbott, die zodra het kon zijn volledige pensioen wilde incasseren, glimlachte breed en zei zogenaamd opgewekt: ‘Ik laat jullie even alleen, dan kunnen jullie elkaar beter leren kennen.’

De deur viel achter hem dicht.

‘Ik heb hier ook niet om gevraagd, hoor!’ zei White.

‘Waarom ben je hier dan?’

Ze keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Het gaatje in haar neusvleugel trilde, misschien door ingehouden energie of woede. ‘Ik wist niet dat ik een keus had, aangezien het Bureau mijn salaris betaalt. Hoe dan ook, tot een halve minuut geleden wist ik niet dat jij mijn nieuwe partner werd.’

‘Dan hebben we dat gemeen,’ zei Decker. ‘Maar ik wil niet met een nieuwe partner werken.’

‘Jij hebt dus wél een keus?’

‘Kennelijk niet.’

‘Ik ken Alex Jamison. Zij is een goede agent en ze heeft me een paar dingen over je verteld.’

‘Waarom? Je zei net dat je tot een halve minuut geleden niet wist dat we partners werden.’

‘Er wordt gekletst binnen het Bureau, Decker. Je hoeft niet te denken dat er bij het Bureau nóg iemand is zoals jij.’

‘Wat heeft ze je verteld?’

‘Dat blijft tussen haar en mij. Ik word trouwens Freddie genoemd, voor het geval je je dat afvroeg.’

‘Kennen we elkaar nu voldoende? Want ik weet genoeg,’ zei hij.

‘Ik vind van wel, maar als we nu al weggaan, dwingt Talbott ons nog om samen te gaan lunchen of zo, en ik betwijfel of jij dat wilt.’

Decker liep naar het raam en keek naar buiten. Het was een bewolkte dag en zijn gedachten waren al even donker. Hij had de pest aan veranderingen, en daar werd hij nu aan alle kanten mee geconfronteerd. Hij kon het Bureau verlaten of een nieuwe partner verdragen die Frederica/Freddie heette. Welk scenario zou erger zijn? Hij wist het niet.

‘Ik heb het gehoord van je oude partner in Ohio. Dat was echt heel erg. Mijn medeleven,’ zei White, zo te horen oprecht.

Decker draaide zich niet om. ‘Ze was een goede agent. Ze verdiende het niet om zo te sterven.’

‘Wie wel?’

‘Ik kan er wel een paar bedenken.’

‘Is er iets wat je over mij wilt weten?’

Hij draaide zich ietwat geïntrigeerd naar haar om en vroeg: ‘Wat is volgens jou belangrijk?’

‘Ik ben gescheiden. Heb twee kinderen. Mijn moeder woont bij ons en helpt me voor hen te zorgen. Ik ben opgegroeid in Philly. Ik had drie broers en ik heb één zus.’

‘Had?’

‘Een van mijn broers is doodgeschoten tijdens een schietpartij met een andere bende en een andere broer zit in de gevangenis tot hij een oude man is. Mijn oudste broer is pro-Deadvocaat en werkt bij het Public Defender’s Office in Boston. Mijn zus heeft een technisch bedrijf en woont in Palo Alto in een huis dat meer waard is dan ik ooit zal verdienen.’

‘Ben je altijd zo open tegen onbekenden?’

‘Je bent mijn *partner*. Jij moet mij dekken en ik jou. Oké, om mijn persoonlijke hoogtepuntenverslag af te ronden: ik heb gestudeerd aan de Howard University en mijn master gedaan aan Georgetown. Kwam dertien jaar geleden bij het Bureau. Ik heb twee keer tijdens mijn werk geschoten. Ik ben klein, maar kan vechten met mensen boven mijn gewichtsklasse en kan heel hard bijten. Heb een dubbele zwarte band in karate, niet omdat ik gek ben op martial arts, maar omdat ik er de pest aan heb om te worden verslagen, zowel fysiek als symbolisch. Ik kan niet tegen stomkoppen, luiheid en onzin, maar bij het Bureau kom ik meer van die drie dingen tegen dan ik zou willen. Ik wil altijd graag weten waar ik sta. Als kleurling én als vrouw vind ik dat noodzakelijk voor mijn eigen toekomstige welzijn en voor dat van mijn familie. En ik vind niets belangrijker dan dat.’

‘Hoe oud zijn je kinderen?’

‘Dochter van negen en zoon van twaalf. Calvin, genoemd naar mijn vader, en Jacqueline, maar zij wordt Jacky genoemd.’

‘Deel je de voogdij met je ex?’

‘Ik was nog zwanger van Jacky toen mijn ex besloot dat het huwelijk en het vaderschap niets voor hem waren. Ik heb de volledige en permanente voogdij. Calvin kan zich zijn vader niet herinneren en dat is verdomd goed ook.’

‘Woon je nog steeds in Baltimore?’

‘Tot vanochtend wérkte ik in Baltimore.’

‘Van plan hier te gaan wonen?’

‘Als ik hier iets kan betalen, wat ik betwijfel, tenzij ik in een achterbuurt wil wonen. Ik zie wel. Soms is een nieuwe opdracht tijdelijk.’

‘Ja, klopt.’ Decker deed in gedachten een schietgebedje.

‘En jij?’

‘Wat is er met mij?’ vroeg hij.

‘Tets te vertellen?’

‘Als je met Alex hebt gepraat, weet je alles wat er over me te weten is.’

‘Maar niemand vertelt het even goed als de persoon zelf.’

‘Ik vertel helemaal niets zelfs maar een beetje goed over mezelf of iemand anders.’

White accepteerde deze steek onder water en deelde er zelf een uit. ‘Goh, je bent kleiner dan ik dacht.’

Hij keek op haar neer. ‘Ik ben een muur, maar geen muur waar je tegenaan kunt leunen.’

‘Het komt gewoon doordat je volgens Alex wel 2 meter 10 was en driehonderdvijftig kilo woog. Vergeleken met die beschrijving ben je nogal schriël. Ik ben echt een beetje teleurgesteld. Maar oké, kunnen we, partner?’

Decker zei zoals altijd zo eerlijk als hij maar kon: ‘Op dit moment kan me dat helemaal niets schelen.’

‘Gedraag je je altijd zo tegenover de mensen met wie je werkt?’

‘In eerste instantie wel, ja.’

‘Nou, dan moeten we die eerste instantie maar snel afwerken.’

Decker keek haar taxerend aan. ‘Ik geloof graag dat je een prima agent bent. Ik heb niets tegen je. Maar dit soort veranderingen zijn niets voor mij. En daar heb ik er meer van meegemaakt dan de meeste mensen.’

Ze keek naar zijn gezicht. ‘Je speelde football? Cleveland Browns? Ik heb de pest aan de Browns. Ik ben een fanatieke Eagles-fan. Haat de Baltimore Ravens ook en dat is het enige wat ik nu zie.’

‘Ik hou me niet echt meer bezig met football.’

Ze keek weer naar zijn gezicht. ‘Ja, dat snap ik denk ik wel.’

De deur werd geopend en Talbott stond in de deuropening. Hij keek grimmig en leek absoluut niet meer op de vrolijke man van een paar minuten geleden. ‘Jullie hebben je eerste zaak en gaan naar Florida. Nu meteen.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Decker.

‘Een federale rechter en haar beveiligers. Allebei dood.’